

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/199/2017
Identifikačné číslo spisu: 5109234960
Dátum vydania rozhodnutia: 25.07.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5109234960.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu H., bývajúceho v O., zastúpeného JUDr. Jozefom Virgalom, advokátom so sídlom v Nitre, Ružová 26, proti žalovanej Slovexperta, s. r. o., so sídlom v Žiline, Uhoľná 1, zastúpenej advokátskou kanceláriou M Kojtalová, s. r. o., so sídlom v Žiline, Ľuboslava Bernoláka 51, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 17 C 229/2009, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 26. apríla 2017, sp. zn. 6 Co 58/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina rozsudkom zo 7. decembra 2011, č. k. 17 C 229/2009-204 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že výpoveď daná žalovanou, ktorou sa jeho pracovný pomer končí 30. septembra 2009, je neplatná. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 1 039,42 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline uznesením z 23. januára 2013, sp. zn. 6 Co 113/2012 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie nevykoval všetky navrhnuté dôkazy, čo bolo nepochybne jeho právom, pokiaľ mal za to, že dôkazná situácia zabezpečuje riadny podklad pre rozhodnutie vo veci. Poukázal na to, že neakceptovanie návrhov žalobcu, ktoré boli súdu ponúknuté na preukázanie prezentovaných skutkových tvrdení však súd prvej inštancie nijako v rozhodnutí nevysvetlil, pričom je zjavné, že jednotliví svedkovia, či znalecké dokazovanie by z hľadiska žalobcu mohli objasniť skutočnosti, ktoré sú pre rozhodnutie podstatné.

3. Okresný súd Žilina v poradí druhým rozsudkom zo 16. decembra 2016, č. k. 17 C 229/2009-439 I. určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce z 30. júla 2009 danou žalovanou žalobcovi je neplatné a pracovný pomer žalobcu u žalovanej naďalej trvá, II.

žalovanej uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu súdny poplatok v sume 99,50 eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, III. žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu trov konania, IV. svedkovi V. a svedkovi B. priznal proti žalovanej nárok na náhradu svedočného v plnom rozsahu. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 61 ods. 1, 2, § 63 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Zákonníka práce a vecne tým, že žalovaná v konaní nepreukázala existenciu porušenia pracovnej disciplíny žalobcom tak, ako ich udávala vo výpovedi z 30. júla 2009. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

4. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Žiline rozsudkom (v poradí druhým) z 26. apríla 2017, sp. zn. 6 Co 58/2017 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) sa obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Zdôraznil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav veci, vec posúdil správne po právnej stránke, svoje rozhodnutie správne a výstižne i zodpovedajúco zákonu odôvodnil. K odvolacej námietke žalovanej, že napadnuté rozhodnutie je prekvapivé uviedol, že pokiaľ súd prvej inštancie rozhodol v zmysle právnych predpisov, ktoré prezentoval žalobca a zobral na zreteľ obrannú argumentáciu žalovanej, potom nemožno tvrdiť, že by rozhodnutie bolo prekvapivé. Zdôraznil, že od začiatku konania nedošlo k akejkoľvek zmene právneho posúdenia sporu súdom prvej inštancie, ktorý posudzoval, či boli splnené podmienky výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce a spornými boli „len“ skutkové okolnosti prípadu, ktoré viedli k vykonaniu rozsiahleho dokazovania. Navrhovať dôkazy a vznášať voči výsledkom dokazovania námietky mohla aj žalovaná, ktorá tak mala zabezpečené všetky procesné práva. Uviedol, že ak vo veci nedošlo k zásadnému obratu právnej kvalifikácie nároku, nebolo možné konštatovať prekvapivosť rozhodnutia len na základe skutočností, že súd prvej inštancie rozhodol inak, ako to bolo v pôvodnom zrušenom meritórnom rozhodnutí. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie s tým, že súdy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Podľa názoru dovolateľky je rozhodnutie súdu prvej inštancie prekvapivé a nenapĺňa predpoklady, ktoré možno očakávať v právnom štáte od zákonného a spravodlivého súdneho rozhodnutia. Tým viac je neprijateľný stav, kedy toto rozhodnutie bolo potvrdené odvolacím súdom. Uviedla, že dôkazná situácia v konaní bola jednoznačne v jej prospech a v prípade, že by súd predbežne prejavil zmenu svojho názoru na danú vec, bola by na túto zmenu reagovala. Poukázala na skutočnosť, že súd prvej inštancie zmenu svojho právneho názoru a závery, ku ktorým dospel nijakým relevantným spôsobom nezrejnil, nijako sa nevysporiadal so svojím predchádzajúcim rozhodnutím, nijako nevysvetlil zmenu svojich myšlienkových pochodov a preto je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné a nespresvedčivé. Navrhla, by dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu i rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že od vrátenia veci odvolacím súdom do vyhlásenia nového rozsudku bolo vykonané rozsiahle dokazovanie za účelom zisťovania skutkového stavu, ktorým boli indikované nové skutočnosti podstatné pre nové rozhodnutie súdu prvej inštancie. V priebehu celého konania súd prvej inštancie poskytol žalovanej možnosti navrhnúť vykonanie ďalšieho dokazovania, resp. predložiť nové dôkazy, čo žalovaná nevyužila. Zdôraznil, že od prvého rozhodnutia súdu prvej inštancie sa v dôsledku rozsiahleho dokazovania výrazne zmenil skutkový stav, čoho si žalovaná musela byť vedomá, takže mohla a mala predpokladať zmenu rozhodnutia. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovanej ako nedôvodné zamietol.

7. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Procesné účinky dovolania žalovanej boli teda vyvolané po tomto dni.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§

429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

9. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania (vrátane dovolacieho konania), ktorú priniesol C.s.p. v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte uvádza v zátvorke odkaz na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

10. Najvyšší súd v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 36/2016, 5 Cdo 264/2014, 1 Cdo 334/2013).

11. Pri uplatnení tézy vyplývajúcej z rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce *res iudicata* „majú zostať nedotknuté“, je potrebné na možnosť prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadieť ako na krajnú výnimku z tejto zásady. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). V súlade s tým aj odborná právnická literatúra konštatuje, že „narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch“ (viď publikáciu *Civilný sporový poriadok*, Nakladatelství C. H. Beck, Praha, 2016, na str. 1326).

12. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

13. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

14. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný

opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

16. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľka vymedzila v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

17. Žalovaná v danom prípade tvrdí, že napadnutý rozsudok bol vydaný v konaní, v ktorom došlo k procesnej vade zmätočnosti uvedenej v § 420 C.s.p. Vady vymenované v ustanovení § 420 C.s.p. sú procesné pochybenia najzásadnejšej povahy, ktoré sú v praxi súdov a tiež právnou teóriou považované za natoľko závažné, že dovolací súd po závere o ich existencii napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby ho posudzoval z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov (1 Cdo 345/2014, 2 Cdo 43/2012, 3 Cdo 98/2005, 4 Cdo 344/2014, 5 Cdo 101/2015, 6 Cdo 292/2013, 7 Cdo 500/2014, 8 ECdo 259/2014).

17.1. Podstatnou zmenou oproti právnej úprave účinnej do 30. júna 2016 je, že zákon už nestanovuje povinnosť (ani možnosť) dovolacieho súdu ex offio skúmať, či v konaní došlo k procesným vadám tejto povahy. Dovolací súd sa zameriava výlučne na skúmanie existencie tej vady zmätočnosti, ktorá bola uplatnená v dovolaní.

17.2. Aj po uvedenom dni pre záver o prípustnosti dovolania z dôvodu zmätočnosti nie je významný subjektívny názor dovolateľky tvrdiacej, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 127/2012, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 29/2016, 4 Cdo 133/2015, 5 Cdo 467/2014, 6 Cdo 5/2014, 7 Cdo 7/2016, 8 Cdo 450/2015).

18. Žalovaná uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v tomto ustanovení, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

18.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a marniaci možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie

však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

18.3. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

18.4. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

19. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). S týmto názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

19.1. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

19.2. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; medziiným uviedol dôvody, so zreteľom na ktoré dospel k záveru, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. písm. e/ Zákonníka práce z 30. júla 2009 danou žalovanou žalobcovi je neplatné a pracovný pomer žalobcu u žalovanej naďalej trvá. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky o nepreskúmateľnosti, nepresvedčivosti, nedostatočnom odôvodnení založenom na nedostatočných skutkových zisteniach a nesprávnom právnom posúdení rozhodnutí súdov oboch inštancií. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

20. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

20.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

20.2. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť uskutočňovať procesné oprávnenia niektorou zo strán civilného sporového konania.

21. Pre úplnosť treba dodať, že tak ako dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie

všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu, nie je ani novou právnou úpravou civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012).

22. Dovolaiteľka tiež namietala tzv. prekvapivé rozhodnutie, ktoré odôvodňovala tým, že súd prvej inštancie svojím prvým rozsudkom žalobu zamietol a následne svojím v poradí druhým rozsudkom žalobe vyhovel. K tejto dovolacej námietke dovolací súd uvádza, že uvedená argumentácia nespĺňa obsahové poňatie prekvapivého rozhodnutia. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie za súčasného splnenia tej podmienky, že proti týmto iným právnym záverom sa nedá strane sporu možnosť právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné. V danom prípade oba súdy nižšej inštancie dospeli k rovnakým právnym záverom, že žaloba je dôvodná a skončenie pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. písm. e/ Zákonníka práce z 30. júla 2009 danou žalovanou žalobcovi je neplatné a pracovný pomer žalobcu u žalovanej naďalej trvá. Argumenty, ktoré uviedli vo svojich rozhodnutiach podporovali jeden a ten istý právny záver a preto nejde o tzv. prekvapivé rozhodnutie ako sa mylne žalovaná domnieva. Keďže odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie „nečakane“ a nepredvídateľne na iných (nových) právnych dôvodoch než súd prvej inštancie nevznikla mu poučovacia povinnosť v zmysle § 382 C.s.p. Dovolací súd navyše uvádza, že prekvapivosť rozhodnutia súdu prvej inštancie namietala žalovaná už v podanom odvolaní a touto jej odvolacou námietkou sa zaoberal odvolací súd vo svojom rozhodnutí.

23. Dovolací súd záverom pripomína konštatovanie ústavného súdu obsiahnuté v jeho rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014, ktoré sa síce týkalo právneho stavu existujúceho do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne a plne uplatniteľné aj po tomto dni.

23.1. Ústavný súd v predmetnom rozhodnutí uviedol, že „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“. Na uvedené rozhodnutie ústavného súdu a v ňom vyjadrený záver poukazuje aj zjednocujúce stanovisko najvyššieho súdu sp. zn. R 2/2016.

23.2. V právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje nová procesná úprava účinná od 1. júla 2016, je preto opodstatnený názor, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci „strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“.

24. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalovanej z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno vyvodíť. Dovolací súd preto jej procesne neprípustné dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p.

25. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.